

Rose

ผู้พิทักษ์ภูเวามฤตยู

山河表里

②

Priest พื้ต้า

เวียน

เบ็็นนาคราช

แปล

การอ่านคือรากฐานที่สำคัญ

คำนำสำนักพิมพ์

เรื่องราวแปลก ๆ และสัตว์ประหลาดต่าง ๆ ที่รับมือยากขึ้นเรื่อย ๆ โผล่มาไม่ขาดสาย แม้แต่พวกผู้พิทักษ์ภูเขาหรือผู้พิทักษ์ประตูที่อยู่ในชนเผ่ามานานก็ยังไม่รู้ความจริงว่าพวกมันเกิดมาจากไหน และด้วยวิกฤตเหล่านี้ทำให้ผู้คนในเผ่ายิ่งเชื่อว่าฉู๋หวนคือคนที่คัมภีร์ศักดิ์สิทธิ์กล่าวไว้

ทุกสิ่งทุกอย่างจะเฉลยใน *ผู้พิทักษ์ภูเขามฤตยู เล่มนี้* และคุณนักอ่านจะได้รับความจริงไปพร้อมกับฉู๋หวนแน่นอนค่ะ

Rose

จากใจผู้เขียน

我心无碍

อวยพรทุกคน

Dante

หัวใจฉันไร้พันธนาการ

Priest พี่ต้า

จากใจผู้แปล

นิยายเรื่องนี้เป็นผลงานเรื่องแรกกับทางสำนักพิมพ์ ขอฝากตัวและฝากผลงานด้วยค่ะ

เรื่องนี้เป็นแนวแฟนตาซี เมื่อโชคชะตาเล่นตลกพาให้พระนายมาเจอกันโดยบังเอิญ แล้วพระเอกก็ตั้งใจจะตามนายเอกไปยังโลกคู่ขนาน และเริ่มการผจญภัยที่นำมาซึ่งความผูกพัน พวกเขาจะฝ่าฟันอันตราย พัฒนาความสัมพันธ์ไปอย่างไร มาร่วมเดินทางและเป็นกำลังใจให้พวกเขาด้วยกันนะคะ

เบบี้นาคราช
ผู้แปล

บทที่สี่สิบสี่

“ลึกลง? ลึกลงคืออะไร” ฉู่หวนลุกไม่ขึ้น เหยียบบนตัวผู้ต่อเนือง พอกะพริบตา หยดเหงื่อที่ติดขนตาก็หยดลงมา ฉู่หวนขยับตา แต่ต่อมาก็ไม่กล้าขยับอีก เพราะพบว่าทุกครั้งที่ตัวเองขยับตา ภาพตรงหน้าจะเปลี่ยนไป เล็กน้อยเหมือนเกมจับผิดภาพ ซ้อนทับกันภาพแล้วภาพเล่า ทำให้เขาตาลาย “บ้าเอ๊ย...ระวังตัวกันหน่อยสิ อย่าขยับส่งเดช!”

หยวนผิงเข้าใจความหมายในคำพูดของเขาจึงอยากร้องไห้หวนทันที “แปลว่าภาพตอนนี้ก็เป็นภาพลวงตา ดอกไม้นั้นยังไม่ตาย มันแค่ใช้อุบายในการซ่อนตัวเธอ”

ฉู่หวนไม่ได้ตอบ เพียงเอียงคอ ช่วงนั้นเขาเหมือนได้ยินเสียงหัวใจเต้นดังแว่วมาจากที่ไหนสักแห่ง...ภาพลวงตาแล้วตามด้วยหูแว่วอีกเธอ เธอไม่มีทางใช้ชีวิตต่อไปได้แน่

“นี่ ถ้านายไม่ไหวก็รีบบอกเถอะ” หยวนผิงเห็นสีหน้าของฉู่หวนแล้ว ก็อยากจะยื่นมือไปตบๆ ตัวเขา แต่ยังไม่ทันแตะตัวฉู่หวน หนานซานก็หยุดไว้ กลางคัน มือของหนานซานโอบไหล่ฉู่หวนไว้ ทำให้หยวนผิงคว้าได้เพียงอากาศ อีกทั้งหนานซานยังพูดเหมือนไม่ได้ตั้งใจ “ฉันดูแลเขาเอง ขอบใจมาก”

หยวนผิง “...”

“ฉันเคยได้ยินผู้อาวุโสพูดถึงลึกลง เขาบอกว่ามันไม่ใช่สิ่งมีชีวิต และไม่ใช่อะไรไม่มีชีวิต” หนานซานมือข้างหนึ่งถืออมิต อีกมือแตะเบาๆ บนตัวฉู่หวน

ให้อีกฝ่ายเอนพิงเพื่อพักผ่อนสักครู่ “แต่ฉันไม่รู้ว่ามีหน้าตาเป็นยังไง และไม่รู้ว่าจะเข้ามายังไงด้วย”

“ห้ามมอง ห้ามฟัง ห้ามดม ห้ามกิน ห้ามแตะ...” จู๋หวนแสยะยิ้มพูดเหมือนละเมอ “ต่อไปคงไม่ใช่ห้าม ‘คิด’ หรือกันนะ?”

พี่เสี่ยวฟางเบิกตาโต “หมายความว่ายังไง?”

หยวนผิงฟังแล้วก็มองจู๋หวนอย่างใช้ความคิด หลังจากนั้นก็ขมวดคิ้วเล็กน้อย ขณะกำลังจะเอ่ยปากถาม ทันใดนั้นทางตาก็เหลือบเห็นเงาสีเทาแวบผ่านไป รวดเร็วราวสายฟ้า

หยวนผิงไม่ทันได้เอ่ยเตือน จู๋หวนก็ชักธนูตรงเอวของหนานซานออกมา ขึ้นลูกธนู เล็งเป้า แล้วยิงทันที หัวลูกธนูปักจึกเหมือนยิงถูกอะไรบางอย่าง แต่พอดูแล้วตรงนั้นกลับไม่มีอะไรเลย ลูกธนูปักพื้นอย่างโดดเดี่ยวอยู่ตรงนั้น ปลายแหลมแทงลงในโคลนอย่างน่าประหลาด ขนส่วนปลายยังคงสั้นเบาๆ

พี่เสี่ยวฟางกับหยวนผิงแทบจะพูดพร้อมกัน

“อะไรนะ?”

“มีอะไรตรงนั้น!”

จู๋หวนดึงลูกธนูดอกที่สองออกอย่างระมัดระวัง แผ่นหลังเขามีบาดแผลเวลาดึงกล้ามเนื้อแขนจะสั่นน้อยๆ หยาดเหงื่อไหลเข้าปาก พอลองชิมดูกลับพบว่าแม้แต่เหงื่อก็ไม่มีรสเค็ม จู๋หวนสูดหายใจเข้าลึก เปลี่ยนเสียงที่เบาจนแทบไม่ได้ยิน “พวกนายก็เห็นใช่ไหม?”

มีคนเคยสอนเขาแยกแยะภาพลวงตากับความเป็นจริงด้วยวิธีง่าย ๆ คือลองถามคนอื่นว่าเห็นแบบเดียวกันหรือไม่

“เห็นไม่ชัด เหมือน...” หยวนผิงยื่นมือมาทำท่า “สูงเท่านี้”

ความสูงของลิง...

พี่เสี่ยวฟาง “บนตัวมีขน หางเรียวยาว”

หางของลิง...

หนานซานประคองจู๋หวนไว้โดยไม่ได้ส่งเสียง ความจริงแล้วเขาก็เห็นเช่นกัน แต่เขาเคยชินกับการเฝ้าระวังมากกว่า

อะไรที่เรียกว่าไม่นับเป็นสิ่งมีชีวิตและไม่นับเป็นสิ่งไม่มีชีวิต
 อะไรที่สามารถมีชีวิตอยู่ในบริเวณแหล่งน้ำที่เต็มไปด้วยดอกต่ายโง่งนี้ได้
 หากมีสิ่งชนเทาอยู่จริง ทำไมมันไม่ปรากฏตัวก่อนหน้านี้ ทำไม่ต้อง
 ใ้พุดถึง ‘ลิ่งหลง’ ก่อนถึงจะปรากฏตัว

ทุกคนแทบจะเอาหลังชนกัน รอบด้านเงียบสงัด ไม่มีเสียงอะไรเลย
 ผ่านไปครู่ใหญ่ฉู่หวนจึงค่อยๆ วางธนูลง “มองไม่เห็นแล้ว”

หยวนผิงถามเสียงเบา “ล่อมันออกมาได้ไหม”

พีเสี่ยวฟาง “ล่อยังไง”

“เราผู้พิทักษ์...” เสียงของหยวนผิงซังกัไปเล็กน้อย เขาู้สึกว่าตัวเอง
 พุดคำว่าเราผู้พิทักษ์ประตู่ได้อย่างคล่องปาก แทบจะไม่ตะขิดตะขวงเลย
 “เรา...ผู้พิทักษ์ประตู่คิดว่ากระดูกกับเลือดเป็นสิ่งที่มีความพลัง เรามักจะใช้ในการ
 บวงสรวง มันสามารถเชื่อมคนเป็นกับคนตายได้ ถ้าลิ่งหลงเป็นเหมือนที่
 หัวหน้าเผ่าพุดจริง ๆ อย่างนั้นผมเลยคิดว่าเราน่าจะใช้สิ่งนี้ล่อมันออกมาได้”

คำพุดนี้ฟังดูไม่มีตรรกะและเหตุผล โชคดีที่เดิมทีภาพเหตุการณ์
 ในตอนนี้ก็ไม่มีเหตุผลอยู่แล้ว และเลือดกับกระดูกก็เป็นยาที่ผู้พิทักษ์ภูเขา
 ใช้ประจำ หนานซานมักพกติดตัวเสมอ ตอนนี้ก็เช่นกัน

“หัวหน้าเผ่า คุณवाद ‘พรการเกิด’ ได้ไหม” หยวนผิงทำมือทำไม้ถาม

“ปกติผู้อาวุโสในเผ่าจะเป็นคนवादพรการเกิด ทุกครั้งที่มีเด็กเกิดใหม่
 เขาจะवादพรการเกิดบนหน้าผากของเด็ก เป็นการอวยพรให้พวกเขาอดพ้น
 จากการรบกวนของโรคภัยไข้เจ็บและความตาย เป็นสัญลักษณ์ของชีวิตใหม่”
 หนานซานไม่ได้รับตอบ แต่อธิบายให้ฉู่หวนฟังอย่างละเอียดก่อน จากนั้น
 จึงพยักหน้าให้หยวนผิง “ฉันवादเป็น ทำไมเหรอ”

“ผมมีความคิดหนึ่ง ไม่รู้ว่าจะได้ผลไหม คุณเอาเลือดกับผงกระดูก
 ผสมกันแล้วवादไว้ตรงนี้” หยวนผิงชี้หน้าผากของตัวเอง “वादพรการเกิด
 กลับหัว แล้วผมจะไปล่อสิ่งชนเทาตัวนั้นที่ริมน้ำ ทุกคนคอยคุ้มกัน ส่วน
 ฉู่หวนรับหน้าที่เฝ้าตึระยะไกล”

“เงียบไปเลย” ฉู่หวนปฏิเสธทันทีโดยไม่ต้องคิด “ต้องให้นายมาสั่งการ
 ด้วยหรือไง”

หยวนผิงจิ้มอกของอีกฝ่าย สีหน้าเชื่อมั่นในตัวเอง “บาดเจ็บหนักก็ทำหน้าที่ของตัวเองให้ดี เรื่องอื่นไม่ต้องยุ่งหรอก”

หลายปีก่อน ตอนที่เจ้าบ้านนี้อยู่ในตรอกแคบ แสงไฟมีดสลัว มีแต่กองขยะ เขาก็ยังไม่ยอมให้ใครโต้แย้งและมั่นใจในตัวเองแบบนี้ พุดจาลำพองอย่างผู้ชนะว่า “ทำหน้าที่ของนายให้ดี เรื่องอื่นไม่ต้องยุ่งหรอก” เช่นกัน

“ฉันบอกว่าไม่ได้ก็คือไม่ได้” ฉูหวนตบตบเขา พุดเน้นทีละคำ “ฉัน - ไม่ - เชื่อ - ใจ - นาย”

หยวนผิงหัวเราะเย็นชา “นายไม่เชื่อใจตัวเองมากกว่ามัง”

เส้นเลือดตรงขมับของฉูหวนเต้นตุบๆ ใจอยากจะทำตบหน้าเขาขนาดใหญ่ แต่ยังไม่ทันยกมือขึ้น หนานซานก็คว้าข้อมือเอาไว้

“แล้วนายเชื่อใจฉันไหม” หนานซานถามทันควัน

ฉูหวนตกใจ

“ฉันกับเขาไม่เหมือนกัน ที่ผ่านมาคอนในเผ่าฉันพูดจริงทำจริง ไม่ผิดคำพูดเด็ดขาด” หนานซานมองฉูหวนเงิบๆ ทันใดนั้นเขาก็หลุบตาลงแพขนตาสั้นไหว ฝ่ามือเลื่อนจากข้อมือลงไป กุมมือฉูหวนไว้แล้วเอามาแตะเบาๆ ที่อกของตัวเอง “พลังไม่ว่ามากหรือน้อยต่างก็มาจากความเชื่อใจ ฉูหวน ฉันไม่รู้ว่าคุณคิดยังไง ต่อให้นายไม่ยินดียังให้สัญญากับฉัน ฉันก็ยินดียังจะเป็นของนายฝ่ายเดียว ขอให้นายเชื่อใจฉันนะ”

ฉูหวนสอนภาษาจีนเขาเป็นส่วนใหญ่ แต่อาจารย์ไม่ได้เรื่องคนนี้ยังสอนไม่ถึงคำพูดหวานซึ้ง หนานซานจึงต้องแสดงออกด้วยวิธีของตัวเอง

ฉูหวนพูดอะไรไม่ออกไปชั่วขณะ แม้แต่บั้งจุกที่ชอบพูดเล่นยังตกใจกับคำพูดจริงจังของหนานซาน “หะ...หัวหน้าเผ่า คุณ...”

หนานซานจับมืออีกข้างของฉูหวนมาประสาน หลับตาลง แล้วโน้มตัวเอามือของฉูหวนมาแตะที่หน้าผากตัวเอง ปากก็ท่องอะไรบางอย่างไร้เสียงราวกับยินดีประทับคำสาบานลงบนนั้น

จากนั้นเขาก็หยิบเลือดกับผงกระดูกของผู้พิทักษ์ประตูออกมาจากถุงหนังที่บรรจุยาชนิดต่างๆ ไว้ ผสมในฝ่ามือจนมีลักษณะเป็นขี้ผึ้ง แล้ววาดสัญลักษณ์แปลกๆ ไว้บนหน้าผากของตัวเอง

“ฉันจะค่อยๆ เข้าใกล้ริมน้ำ ถ้าวิธีของผู้พิทักษ์ประตูได้ผล ลิงลวงคงไม่อยู่เฉยๆ แต่พวกนายอย่าตามมาเด็ดขาด ถ้ามันปรากฏตัว ก็เข้ามาให้ตายทันที”

“เอาหนูให้ฉัน ชุบเลือดของผู้พิทักษ์ประตูไว้บนหัวหนู”

“ถ้ายังไม่ตายจะทำยังไง”

หนานซานหันไปมองฉูหวน “ฉันยังมีมืออยู่”

ฉูหวนมองตามหนานซานตาไม่กะพริบ แสบจะประทับใจไปบนหัวหนูชุบเลือดนั้นด้วย

หนานซานเดินช้าๆ แต่ละก้าวเหมือนใช้ความคิดไปด้วย ปลายมิตที่เขาถืออยู่ชี้ลง แต่ปรับมุมให้อยู่ในท่าที่สามารถวัดฟันได้ตลอดเวลา ทุกการกระทำเป็นธรรมชาติ... และดูมีประสบการณ์

ฉูหวนมองแผ่นหลังนั้น ในใจเกิดความคิดว่า “ถ้าฉันมีปืนสักกระบอกก็ดีสิ” ขึ้นมาอีกครั้ง เขาเหมือนกับลิมบาตแผลบนแผ่นหลังที่เจ็บจนยึดตัวไม่ขึ้น มือที่สั่นเทาเพราะได้รับบาดเจ็บก็หยุดนิ่งได้อย่างมหัศจรรย์

ทันใดนั้นเสียงร้องแหลมเล็กก็ดังขึ้น เงามีเทาพุ่งออกมาอย่างรวดเร็ว ในขณะที่ยังได้ยินไม่ชัดว่าเป็นเสียงอะไร ลูกธนูของฉูหวนก็พุ่งออกจากคันธนู มิตของหนานซานก็ขยับไปตามลมเช่นกัน

เพียงพริบตา ลิงตัวใหญ่ที่สูงเท่าครึ่งตัวคนก็ถูกยิงที่คอหอย ครั้งนี้ลูกธนูไม่พลาดเป้า และแทบจะในเวลาเดียวกัน มิตของหนานซานก็พุ่งเข้าที่ไหล่ของมัน เขากดเจ้าสิ่งนั้นลงบนพื้นอย่างแรง ทำให้ดินโคลนอ่อนนุ่มริมน้ำถูกกดจนเป็นหลุม

จนกระทั่งถึงตอนนี้ ลมหายใจถี่กระชั้นของทุกคนก็ยังไม่ผ่อนคลายลง หยวนผิงเดินขึ้นหน้าหลายก้าวแล้วยื่นหน้าไปพูด “ตายแล้วหรือ”

พี่เลี้ยงฟางตบแขนของฉูหวนแบบไม่รู้กาลเทศะ “คนสารเลว เก่งมาก!”

ฉูหวนถูกเขาตบจนเซ แต่กลับไม่ได้ละสายตาจากเจ้าลิงขนเทาตัวใหญ่ตัวนั้น

ทันใดนั้นเขาเหมือนนึกอะไรได้ รูม่านตาจึงหดเล็กทันที กระโจนตัวโผล่ไปทางหนานซาน “ถอยกลับมา นั่นเป็นตัวปลอม!”

เชื่อว่าฉูหวนจะไม่เคยเห็นหนานซานลงมือ ตอนนั้นหนานซานหักคอ
มู่ถ่าอีในความมืดอย่างรวดเร็วและเด็ดขาด ไม่ลังเลชักช้าแม้แต่น้อย ทั้งยัง
แม่นยำและโหดเหี้ยมที่สุด

ดังนั้นตอนที่สัตว์ประหลาดอันตรายไม่รู้ชนิดเคลื่อนไหวด้วยความเร็วสูง
กระโจนใส่เขา ปฏิกริยาแรกของเขาคือพินโหล่ของเจ้าสิ่งนั้นนะหรือ

เขาคิดจะใช้ชีวิตมันเพื่อพากลับไปสอบสวนหรือไม่

ระยะใกล้เท่านี้ มืดของหนานซานไม่มีทางพลาด ฉูหวนเชื่อว่าลูกธนู
ของตัวเองก็ไม่มีทางพลาดเช่นกัน ถ้าอย่างนั้น...ก็มีเพียงมุมมองของพวกเขา
ที่เกิดความผิดพลาด

แต่ไม่ทันการณ์แล้ว

บนพื้นมีเสียงสวบสាប់ดังขึ้นหลายครั้งทันที ในที่สุดเกาวัลย์ที่ซ่อนตัว
อยู่นานก็สมปรารถนา ล้อเหยื่อของพวกเขาเข้ามาอยู่กลางวงล้อมได้ เกาวัลย์
เหล่านั้นสานกันเป็นร่างแหแน่นหนาด้วยความเร็วเหลือเชื่อ แยกกลุ่มคนที่ยืน
กระจายตัวกันอยู่แล้วให้ออกห่างจากกันยิ่งขึ้น

ดอกไม้ขาวบนเกาวัลย์พันเกสรที่มีพิษร้ายแรงออกมา บนเกาวัลย์
เหมือนถูกหุ้มด้วยม่านน้ำ

ไฟแช็กละ จริงลี เมื่อกี้ไฟแช็กอันสุดท้ายอยู่ที่หวนผิง

ความคิดของฉูหวนเพิ่งผุดขึ้นมา เขาก็ได้ยินเสียงหวนผิงดังมาจาก
หลังกำแพงหนามที่แน่นอนแทบจะในทันที “จุดไม่ติดนี่นา!”

เสียงของพีเสี่ยวฟางดังมาจากอีกด้านหนึ่ง “มันจะทำอะไร ลิงตัวเมื่อกี้
ล่ะ”

ลิงตัวนั้นคงเป็นกลุ่มก้อนภาพลวงตาบางอย่าง ฉูหวนถือมีดสั้นไว้
ในเวลาหนึ่ง เขาก็ได้ยินเสียงร้อใจของหนานซาน “ฉูหวน? ตอบที ต้าซาน
ด้วย ต้าซานเป็นยังไงบ้าง”

เสียงของบั้งจุกอยู่ไกลกว่าเล็กน้อย “ผมแบกต้าซานอยู่ วางใจได้!”

ฉูหวนอยากจะทำตอบเขาว่า ‘อยู่นี่’ แต่จู่ๆ ก็พบว่าตัวเองพูดอะไรไม่ออก
เมล็ดดอกลิ้นเล็ก ๆ ที่เขavnตรงกร้อขึ้นขึ้นมาแบบไม่มีปี่มีขลุ่ย เขาได้ยินเสียง
หัวใจเต้นเป็นพัก ๆ นั้นอีกแล้ว เสียงนั้นราวกับดึงดูดให้เขาเดินไปยังทิศทางหนึ่ง

ทันใดนั้นไม่รู้ว่ามีเสียงสบถด้วยความเจ็บปวดดังมาจากที่ไหน สถิติของ
ฉู๋หวนจึงแตกกระเจิงทันที

ใครบาดเจ็บ

มีคนเรียกชื่อเขาไม่หยุด ทว่าเสียงนั้นไกลออกไปเรื่อยๆ ข้างหูของ
ฉู๋หวนราวกับถูกกั้นด้วยเยื่อหุ้มที่มองไม่เห็น

ลมแรงพัดผ่านหลังคอของเขา ฉู๋หวนก้มตัวหลบทันที เถาวัลย์ที่ซ่อนตัว
อยู่เส้นหนึ่งตัวัดผ่านเฉียดตัวเขา

จากนั้นกรงหนามที่แน่นหนารอบข้างก็สั่นไหว เถาวัลย์นับไม่ถ้วน
พุ่งเข้าใส่เขาอย่างบ้าคลั่ง ฉู๋หวนขยับหลบอย่างยากลำบากอยู่ท่ามกลางพื้นที่
ที่แคบลงทุกที

แผ่นหลังเจ็บจนแทบจะฉีกขาด ฉู๋หวนสาปแช่งอยู่ในใจ เขาไม่ได้ฝัน
ปะทะกับพวกมัน จึงป้องกันพลาดหลบพลาง ต่อสู้กับกลุ่มเถาวัลย์เหมือน
ดินร่นเหือกสุดท้าย ด้านหนึ่งก็พยายามรักษากำลังกายเอาไว้ อีกด้านหนึ่ง
ก็เดินไปยังทิศทางหนึ่งตามความรู้สึก

เสียงหัวใจเต้นดังเกินไปจนน่าประหลาด ฉู๋หวนพบว่าตัวเองไม่ได้ยิน
เสียงอย่างอื่นอีก

ข้างหน้าเป็นทางตัน เขาต้องใช้มีดสั้นฟันเปิดเส้นทางให้ตัวเอง ยิ่งเมื่อ
เข้าใกล้ทิศทางหนึ่ง เถาวัลย์เหล่านั้นก็ยิ่งบ้าคลั่งราวกับพยายามจะยับยั้งเขา

เจ้านี่ก็อ่อนไหวเป็นเธอ...เมื่อคิดแบบนี้ ฉู๋หวนที่แม้จะมีสภาพ
ทุลักทุเลกลับนึกอยากจะทำตัวเป็นนักแสดงหัวไม่อย่างน่าประหลาด

น่าเสียดายที่การทำตัวเป็นนักแสดงหัวไม้ก็ต้องเตรียมตัวที่จะถูกตีตาย
เช่นกัน

ฉู๋หวนเกือบถูกเถาวัลย์ที่ลอบโจมตีเส้นหนึ่งรัดคอ เพิ่งยกมือฟันมัน
ส่วนที่ขาดยังไม่ทันตกถึงพื้น เถาวัลย์เส้นที่สองก็ไล่ตามมา ต้อนเขาเข้า
มุมอับทันที

เถาวัลย์เส้นที่สามโจมตีจากด้านข้างอย่างเจ้าเล่ห์ พุ่งตรงใส่แผ่นอก
ของฉู๋หวน ในที่สุดเขาก็หลบไม่พ้น ทำได้เพียงขดตัวเต็มที่ เตรียมใจจะถูก
แทงทะลุ ขณะเดียวกันก็พยายามเลี้ยงจุดสำคัญ จะได้ไม่ต้องไปพบฉู๋อ้ายกั้ว

ในทันที

ฉู่หวนกัดฟันแน่น แต่ความเจ็บปวดที่คาดไว้กลับไม่ถึง เขามองไปก็เห็นหนามแหลมคมกริบที่ยื่นออกมาจากเถาวัลย์ซึ่งทั้งอันตรายและน่ากลัวนั้นแต่ละท่อนถูกรอคนที่เขานไว์ตรงอก แล้วนิ่งไม่ขยับเหมือนถูกสกัดจุด

เกิดอะไรขึ้น ของศักดิ์สิทธิ์นี้กำจัดสิ่งชั่วร้ายได้ด้วยหรือ

ทว่าตอนนี้อยู่ระหว่างความเป็นความตาย ฉู่หวนจึงไม่มีเวลาคิดหาสาเหตุ พอเขามีโอกาสพลิกตัวก็ฟันเถาวัลย์ที่เหมือนอาวุธร้ายแรงตรงหน้าออกเป็นสองท่อนโดยไม่ปราณี จนสลัดหลุดจากการล้อมโจมตีของมันอย่างไม่ลังเลแม้แต่น้อย

วอลันตรงอกของฉู่หวนเปล่งแสงประหลาดราวกับตะเกียงดวงน้อยที่อ่อนแสงแต่เด็ดเดี่ยวอยู่ท่ามกลางความมืดมิด

ในเวลานี้ไม่เพียงแต่เขา ดอกตายโหงทั้งกองยังขยับไหวอย่างแรง คิดจะสังหารหนอนน้อยหลายตัวในท้องให้ตายทั้งหมด!

เทียบกันแล้ว โอกาสรอดของต้าซานกับบั้งจุกุ้ยน้อยกว่าอย่างเห็นได้ชัด

ต้าซานมองอะไรไม่เห็น กลืนดอกไม้ที่จุนรุนแรงถึงระดับหนึ่ง ทำให้เขาล้าล้าจนอยากอาเจียน บั้งจุกุ้ยเลยจำต้องแบกเขาหลบซ้ายหลบขวาอยู่ตลอด

เดิมที่ขาของบั้งจุกุ้ยก็เคล็ดอยู่แล้ว แม้จะฟื้นตัวได้เร็ว แต่ก็ยังไม่คล่องแคล่วนัก โดยเฉพาะเมื่ออยู่ในสภาพที่ต้องแบกต้าซานไว้อีก เขาขยับหลบ ซ้ายยังต้องค้ำกันต้าซาน ท่ามกลางความโกลาหลวุ่นวาย เขาทำได้เพียงตะโกนเสียงดัง “หัวหน้าเผ่า! หัวหน้าเผ่า!”

“ไม่ต้องสนใจผม” ต้าซานคลำจับแขนอีกฝ่ายเอาไว้ หนุ่มน้อยที่ปกตินิ่งเงียบพูดน้อยคนนี้อ่อยปาก “พี่รีบไปรวมตัวกับพวกหัวหน้าเผ่าเถอะ ไม่ต้องสนใจผม แยกผมไว้พี่ก็ไปไหนไม่ได้!”

บั้งจุกุ้ยไม่ทันได้ตอบ ในเวลานี้เอง กำแพงหนามตรงหน้าก็ถูกมีดฟันเปิดออก บั้งจุกุ้ยเพิ่งมีสึหน้ายินดี ยังไม่ทันส่งเสียงพูดอะไร หนานซานก็ถูกหนามที่งอกใหม่ผลักกลับไปอีกครั้ง

ดอกตายโหงต้องการแยกพวกเขาออกจากกันอย่างสุดกำลัง!

บั้งจุก “ระวัง!”

เขายกให้คนอื่นระวัง แต่ตัวเองกลับหลงกล เถาวัลย์เส้นหนึ่งโผล่ขึ้นจากพื้น ทางเข้ากลางเท้าของบั้งจุกโดยไม่ทันตั้งตัว เขาร้องโหยหวน ล้มคะมำไปพร้อมกับตำซำน

เขาเจ็บจนกลิ้งไปบนพื้น แต่กลับจับตัวตำซำนไว้แน่น ไม่ได้สะบัดอีกฝ่ายออกไป

ทุกคนได้ยินเสียงร้องครวญครางนี้แล้ว หนานชานก็ร้อนใจราวกับไฟลน แต่กำแพงหนามตรงหน้าโตเร็วกว่าที่เขาตัดทิ้ง หนานชานได้ยินเสียงหยวนผิงต่อสู้กับเถาวัลย์หนาม ได้ยินพี่เสี่ยวฟางตะโกนเรียกบั้งจุก แต่ไม่ได้ยินเสียงความเคลื่อนไหวของจุกหวนเลย

บั้งจุกร้องเสียงดังพลางดึงเถาวัลย์ที่เท้าตัวเองออก เลือดนองเต็มพื้น เขาแทบจะเดินเสียงออกมาจากไรฟืน ใบหน้าปรากฏรอยยิ้มที่ตำซำนมองไม่เห็นพลางพูดเสียงขาดๆ หายๆ “มะ...ไม่แบกนาย ฉันก็ไปไหนไม่ได้ อยู่ดี...”

ในเวลานี้เอง เสียงตะโกนก็ดังขึ้นเหนือหัว เห็นลำแสงคมกริบกรีดลงมา...เป็นหยวนผิง!

บนตัวหยวนผิงมีเหล้าไหเล็ก เขาเอาเหล้าลูบคมมีดแล้วจุดไฟเผา เหมือนกับถือคบไฟร่อนแรงไว้ กลิ่นควันไฟกระจายออกไป เถาวัลย์ดอกตายโหงก็ถอยออกสองข้างทันที

“มานี่! เร็วเข้า!” หยวนผิงตะโกนใส่พวกเขา “เวรเอ๊ย! เหลือเหล้าแต่อีกเดียวแล้ว!”

ตำซำนรีบคลำทางไปทั่ว ทันใดนั้นมีคู่อึ่งก็กอดเอวเขาไว้ เขายังไม่ทันมีปฏิกิริยาตอบสนองอะไร เขนที่โอบเอวเขาเอาไว้กลับเหมือนแท่งเหล็กดีดเขาออกไปโดยไม่ยอมให้ต่อต้าน

ตำซำนเหมือนจะรู้ตัวขึ้นมาจึงตะโกนทันควัน “พี่! พี่! พี่ใหญ่!”

บทที่สี่สิบห้า

สะพานที่หยวนผิงตัวต้วมือ เปลวไฟบนคมมีดที่ยาวเพียงครึ่งฟุตก็ตัวต้วไปรอบด้านตามการวาดมือของเขา แม่เถาว์ลย์จะกลัวไฟ แต่ก็ยังคงล้อมเขาไว้เหมือนนอยากหยิ่งเชิงอีกครั้ง ขอแค่ไฟนั้นดับลงก็จะพุ่งเข้ามาเอาคืนทันที

หยวนผิงวางตัวต้วตาลง คู่กันเขาไว้ในขอบเขตความยาวของมีดแล้วยื่นแขนไปหาบั้งฉุย “เพื่อน! ยื่นมือมาหาฉัน!”

แต่ไม่ทันการณ์แล้ว แอลกอฮอล์ปริมาณน้อยจนน่าสงสารของเขาเผาไหม้เร็วเหลือเกิน เปลวไฟใกล้มอดเต็มที่ ไม่ซ้าก็เหลือเพียงกลุ่มควันสีดำเถาว์ลย์ที่ถูกเขาบีบให้ล่าถอยจึงโผล่ขึ้นจากพื้นดินจนไม่เหลือช่องว่าง แล้วพุ่งเข้าไปสอยอย่างบ้าคลั่ง เถาว์ลย์ขนาดใหญ่ปัดมีดออก ลันมีดกระแทกเข้าแผ่นอกของเขาอย่างจัง หยวนผิงจุกอยู่ที่ลำคอจนถอยหลังไปสามสี่ก้าว แผ่นอกมีรอยช้ำเป็นปื้น

ขณะที่เขาเงยหน้าขึ้นพร้อมความเจ็บปวด ก็เห็นเถาว์ลย์โถมเข้าไปสอยราวกับกระแสน้ำ แขนงทะลุทรวงอกบั้งฉุยจนเลือดสาดไปทั่ว

สองแก้มของหยวนผิงเย็นวาบ เหมือนมีเลือดกระเซ็นมาติดหน้า เขาถลึงตาแทบถลน ส่วนเถาว์ลย์ที่ฆ่าคนเหล่านั้นกลับปิดทางตรงหน้าในพริบตาจนมองไม่เห็นแม้แต่เงาร่างของบั้งฉุย

...มีเพียงภาพเลื่อนรางของคนคนหนึ่งที่ถูกเถาว์ลย์บิดจนผิดรูปทรวงอกมีหนามแทงนับพันนับหมื่น สลักเป็นภาพเงาที่ฝังลึกในใจหยวนผิง

ชื่อเดิมของบั้งฉลุมีความหมายว่า ‘เสาที่แข็งแรง’ สอดคล้องกับตัวอักษร ‘หวน’ ของฉลุหวน ชื่อของทั้งสองฟังดูตรงไปตรงมา แต่ต่างคนต่างมีส่วนที่แย และเติบโตมาอย่างบิดเบี้ยวเหมือนกันโดยไม่ได้นัดหมาย

บั้งฉลุนับเลขไม่เป็น แต่เวลานินทากลับเก่งกาจ เขามีลูกชายช่าง ก่อเรื่องที่เกิดมาจากการทำศึกกลางป่าในโพรงไม้ เขายังมักจะเอาเรื่องนั้นมาพูด อย่างหน้าไม่อายอีกด้วย...

ต้าซานพยายามกระโจนไปทางกำแพงแถววัลย์ที่โหดเหี้ยม มือคลำ สะเปะสะปะไปทั่วแบบไม่หลบหลีก ไม่ซำก็ถูกหนามแหลมบนแถววัลย์เกี่ยว จนเนื้อเหวอะหวะ

หยวนผิงขวางเอาไว้ ใช้มือข้างเดียวต่อสู้ท่ามกลางพีชที่โหดร้ายนี้

เขารู้สึกห้วงหน้าพะวงหลัง ซ้ายซ้ายขวากิ่งอ¹ ไม่มีเวลาให้หยุดไว้้อาลัย แม้แต่ครู่เดียว อดกลั้นจนอกแทบแตกอยู่แล้ว

แต่ไม่ว่าต้าซานจะร้องไห้คร่ำครวญแค่ไหน บั้งฉลุก็ไม่ตอบกลับแม้แต่ น้อย

ภายใต้การชี้นำจากเสียงหัวใจเต้นนั้น ฉลุหวนก็เดินทางมาไกลโดยไม่รู้ตัว ลังเกตเห็นอีกทีก็พบว่าขาข้างหนึ่งของตัวเองจุ่มอยู่ในน้ำแล้ว ฉลุหวนไม่รู้ว่ ตัวเองเป็นไข้หรือเปล่า ถึงแม้เขาจะยืนอยู่ในแม่น้ำที่เย็นเฉียบ แต่ร่างกายกลับ ร้อนขึ้นทุกที หลังจากได้ยินเสียงหัวใจเต้น เขาก็เหมือนจะสูญเสียการรับรู้ ทิศทางอยู่ท่ามกลางแถววัลย์ที่บิดบังดวงอาทิตย์

ฉลุหวนเจ็บแก้วหูมาก เหมือนถูกเสียงหัวใจเต้นที่ราวกับฟ้าร้องเป็นระยะ นั้นกระแทกจนแทบทะเล

เขาพบว่าตัวเองจะไปถึง ‘จุดดำใต้ไฟ’² ของดอกตายโหงแล้ว ที่นี้อยู่ใกล้ ส่วนรากของเจ้าสิ่งนั้น แม้แต่แถววัลย์ที่เล็กที่สุดยังมีขนาดเท่าขาคน ส่วนปลาย

¹ อุปมาถึงการจัดการด้านหนึ่งอยู่ ก็เจอปัญหาอีกด้านหนึ่ง

² หมายถึง พื้นที่มืดใต้คอมไฟที่ถูกบังด้วยตัวคอมเอง ใช้อุปมาถึงการไม่เห็นและไม่รับรู้ สิ่งต่าง ๆ และเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นใกล้ตัว

ของมันสามารถแผ่ขยายไปถึงชายฝั่งที่อยู่ไกลออกไปได้ แต่กลับไม่สามารถ
วกกลับมาตรงส่วนรากได้

ฉู๋หวนยืนอยู่ในน้ำ เห็นเถาวัลย์เหล่านั้นขยับอย่างบ้าคลั่งไร้จุดหมาย
และเขาเหมือนจะอยู่บนจุดบอดในการโจมตีของเถาวัลย์

เสียงหัวใจเต้นที่ตึงไม่หยุดนำทางเขามาถึงที่นี้อย่างปลอดภัยโดย
ไม่คาดคิด ฉู๋หวนอดไม่ได้ที่จะลูบวอลนัตตรงอกตัวเอง วอลนัตเปล่งแสง
สีแดงเข้มแต่ไม่สับสนวุ่นวาย แสงนั้นลอดออกมาจากง่ามนิ้วของเขา ฉู๋หวนจึง
อดพึมพำไม่ได้ “แกเป็นของศักดิ์สิทธิ์จริงหรือ”

เขาเดินท่องน้ำอย่างระมัดระวังไปทางส่วนรากของดอกต่ายโห่งพร้อม
วางแผนว่าจะกำจัดมันอย่างไร แต่สิ่งที่ปรากฏแก่สายตากลับไม่ใช่รากลากเลียด
ที่อยู่ใต้น้ำ แต่เป็นกองกระดูกขาวโพลนน่าสะพรึงกลัวที่กระจัดกระจายไปทั่ว

ความจริงแล้วโครงกระดูกที่ปรากฏอยู่เป็นเพียงมุมหนึ่งของภูเขาน้ำแข็ง
ไม่ได้สลักสำคัญอะไร ที่นี้ต่างหากที่เป็นนรกที่แท้จริง เห็นเพียงกระดูก
ทุกประเภทที่เดิมที่มีรูปร่างและขนาดแตกต่างกัน มาถึงตอนนี้กลับถูกเถาวัลย์
บีบอัดจนมีสภาพเดียวกันหมด ฉู๋หวนกวาดตามองไป กระดูกขาวกองใหญ่
นี้มีความสูงเท่าครึ่งตัวคน แต่โล่โครงบางราวแผ่นกระดาษ แขนวเรียงเป็นแถว
กะโหลกถูกบีบแบนจนบิดเบี้ยว เบ้าตาเหมือนหลุมดำมืด กรามล่างแหลก
ละเอียด...และปากที่เป็นโพรง

เป็นสิ่งต่างสายพันธุ์ที่ออกมาจากพิมพ์เดียวกัน

เถาวัลย์ที่มีดอกสีขาวแบ่งบานเชื่อมพวกมันไว้ด้วยกันให้ห้อยต่อแฉ่ง
อยู่เหนือน้ำราวกับเสื้อผ้าที่ตากไว้บนเชือก

ผิวกระดูกเคลือบสารเรืองแสงบางๆ ดูแล้วเหมือนบนนั้นมีขนสีเขียว
ประหลาดงอกเป็นกลุ่ม

ราวกับลิงขนเขียวที่แอบซุ่มอยู่ในความมืด

ลิง...ขนเขียว?

แม้แต่หนานซานยังไม่เคยเห็นหน้าตาลิงลวงจริง ๆ มาก่อน ฉู๋หวน
ขนลุกขนพอง เขาไม่รู้ว่าทำไมตัวเองถึงเกิดความคิดนี้ แต่ตอนที่คำว่า ‘ลิง’
ผุดขึ้นมาในหัว เขาก็เกิดความยินดีที่คาดเดาบางสิ่งได้โดยบังเอิญ ฉู๋หวน

จ้องกระดุกขาวองนั้น ทันใดนั้นก็เกิดการสั่นนิษฐานที่เหลือเชื่อ...หากบอกว่า
 ลิงลวงไม่ใช่สิ่งมีชีวิตและไม่ใช่อะไรที่ไม่มีชีวิต อย่างนั้นเป็นไปได้หรือเปล่าว่
 ลิงลวงอาจจะไม่ใช่ลิง แต่เป็นกระดุกที่มีชีวิตร่วมกับพืชเหล่านี้ และถูกเปลี่ยน
 รูปร่างให้เป็นลิง?

ในขณะที่เขากำลังตกตะลึง ทันใดนั้นก็ได้ยินเสียงเหมือนเด็กเล็ก
 หรือสัตว์เล็กกำลังเล่นสนุกแว่วมาจากที่ไม้ไกลออกไป เสียงนั้นคล้ายคลื่นน้ำ
 ดังจากไกลมาใกล้ จากเบาเป็นดัง ฟุ้งมาจากรอบทิศทาง กระแทกใส่สองหูเขา
 อย่างรวดเร็ว

ฉูหวนไม่ได้ขยับสังเดช เขารู้ว่าหากการคาดเดาของตัวเองถูกต้อง
 ก็เป็นไปได้มากกว่าเขาจะเข้าไปใกล้สิ่งลวงตามากที่สุด ทุกสิ่งที่เขาเห็น ได้ยิน
 และรู้สึก อาจจะเป็นของปลอมทั้งหมด

หนานซานเคยพูดว่า ‘ลิงลวง’ ห้ามดม ฉูหวนคิดครุ่นหนึ่งก่อนจะก้มตัว
 อย่างลำบาก ตัดขาทางเองตัวเอง ฉีกเป็นสองผืน ผืนหนึ่งซุบน้ำจนเปียก
 อีกผืนหนึ่งเป็นผ้าแห้ง

ฉูหวนซ้อนผ้าโดยเอาส่วนที่เปียกไว้ด้านนอก เอาส่วนที่แห้งปิดจมูกไว้
 จะได้ไม่ได้กลิ่นของส่วนประกอบที่ไม่รู้แน่ชัดในน้ำเหล่านั้นโดยตรง จากนั้นเขาก็
 กลับตาลง ยืนนิ่งอยู่กับที่ ควบคุมลมหายใจสงบสติอยู่ครู่ใหญ่ จนกระทั่ง
 เสียงหัวเราะสนุกสนานนั้นค่อยๆ หายไปในที่สุด

ฉูหวนจึงมองสำรวจแกนกลางของดอกต่ายโห่งอีกครั้ง

ในเวลานี้ไม่รู้ว่าเป็นการปลอมใจตัวเองหรือไม่ แต่เขารู้สึกว่าประสาท-
 สัมผัสทั้งห้าชัดเจนขึ้นบ้างแล้ว เสียงหัวใจเต้นที่ตามติดเป็นเงาก็หายไปเช่นกัน
 ฉูหวนเห็นส่วนรากของพืชขนาดมดที่มายุ่งใต้น้ำ เหมือนพรายน้ำที่น้ำเกลียด
 น้ำกลัว

ฉูหวนถือมีดสั้นขยับเข้าไปใกล้กองกระดุกนั้นช้าๆ จ้อง ‘ลิงขนเขียว’ อยู่
 ครุ่นหนึ่ง เขามองเบ้าตาสีโหลของห้วกะโหลก และมีอยู่ชั่วครู่ที่เกิดความสงสัย
 ว่าโครงกระดุกองนี้คือสิ่งลวงที่แท้จริงหรือ

ความสงสัยไร้ที่มาทำให้ฉูหวนขมวดคิ้ว เขาลดศีรษะในมือลงเล็กน้อย
 ราวถูกผีผลัก แล้วกลับแปลกๆ ก็ฟุ้งเข้าจุมูกทันที มันเหมือนกลิ่นคาวที่เจือ

ความหอมหวานอันน่าประหลาด ทั้งหวานเลี่ยนและเฝ้ายวน สูดเข้าไปเพียงเล็กน้อยก็รู้สึกแข่งซาอ่อนแรง เหมือนความหอมอบอุ่มบนตัวคนรักหลังมานคลุ่มเตียง ส่วนกลิ่นคาวจางๆ ที่ซ่อนในความหวานนั้นก็สร้างจินตนาการให้ได้พอดีพอดี

เขาใจลอย รู้สึกเหมือนมีกลิ่นดอกกุยฮวาจางๆ ผสมอยู่ด้วย

ฉู๋หวนกัดลิ้นตัวเองอย่างแรง ออกแรงปิดจุกตัวเองอีกครั้งเหมือนอยากจะทำใจตาย หากไม่ปิดไว้ เลือดกำเดาคงไหลจริง ๆ แน่

กลิ่นหอมนั้นไม่ได้นำความกระสับกระส่ายทางร่างกายมาให้ แต่เป็นความรู้สึกทางใจอันแรงกล้า ฉู๋หวนรู้ตัวว่าหากเป็นแบบนี้ต่อไป เขาจะสร้างภาพลวงตามใจตัวเองเหมือนที่หนานซานเรียกว่า 'ลิ่งหลง'

แค่เงาร่างๆ พวกเขาก็ถูกชักนำให้เห็นภาพของมันแล้ว

ไฟแช็กไม่อยู่กับตัว ฉู๋หวนคิดครุ่นหนึ่งจึงยกมีดสั้นขึ้นฟันกระดูกที่ใกล้กับเขาที่สุด นั่นคือโครงกระดูกของคนตัวแบนที่ถูกโยบ่างๆ หนีไม่ถ้วนตรึงเอาไว้เหมือนหุ่นกระบอก ฉู๋หวนตัดโยบ่างๆ ขาดไปเกือบครึ่ง โครงกระดูกย่อมเสียสมดุล มันแกว่งซ้ายที่ขวาที่พร้อมกับกระดูก แม้แต่ฟันที่เหลือน้อยนิดบนกะโหลกนั้นยังสั่นกึกๆ ตามราวกับมีจิตวิญญาณ จึงไม่ต้องพูดถึงว่าน่ากลัวแค่ไหน

ฉู๋หวนเห็นแล้วรู้สึกรำคาญใจจึงฟันมีดสั้นรวดเร็วราวสายฟ้า ไม้ก่อก็ตัดโยบ่างๆ บนโครงกระดูกจนหมด ทำให้โครงกระดูกนั้นตกตุ้มลงไปในน้ำ

ฉู๋หวนตกใจ โครงกระดูกที่นั่นแค่ลงน้ำก็ละลาย ย่อมผืนน้ำเป็นสีเขียวอย่างรวดเร็ว

เขารู้แก่ใจว่าหากเดินมาถึงที่นี้ย่อมหันกลับไปไม่ได้แล้ว ไม่ว่าจะของสีเขียวแวววาวเหล่านี้จะมีพิษหรือไม่ เขาก็ทำได้เพียงเดินไปข้างหน้า ฉู๋หวนไม่ลังเลแม้แต่น้อย หลังจากมั่นใจในทิศทางของตัวเองแล้วก็กวาดล้างโครงกระดูกแถบใหญ่อย่างคล่องแคล่วว่องไว ผืนน้ำเป็นสีเขียวขึ้นทุกที่ถึงตอนสุดท้ายก็เข้มจนแทบจะเป็นสีดำ

ฉู๋หวนรู้สึกเหมือนตัวเองแช่อยู่ในแกงผักกวางตุ้ง

ทันใดนั้นเขาก็ได้ยินเสียงลูยน้ำดังมาจากข้างหลัง ฉู๋หวนหันไปอย่าง

ระวังตัวก็เห็นหนานซานที่เสื้อผ้าขาดกระรุ่งกระริงเช่นเดียวกัน

ผมเผ้าของหนานซานพันกันเป็นก้อน ปิดบังใบหน้าไปครึ่งซีก แผ่นอกถูกเถาวัลย์หนามเกี่ยวเป็นรอยเลือดหลายรอย เห็นแล้วหน้าตกใจทีเดียว

ฉูหวนตกใจ “อย่ามา! มันมี...”

ใครจะรู้ว่าพอหนานซานเห็นเขาก็ไม่สนใจอะไร วิ่งมาหาฉูหวนโดยไม่พูดปราทำเพลง ผมยาวรุงรังถูกเถาวัลย์เกี่ยวไว้ แต่หนานซานกลับไม่มอง ยกมือกระซากมันจนขาดราวกับไม่รู้สึกลับเจ็บ รู้เพียงแคร์้อนใจเท่านั้น

เท้าของเขาถูกบางอย่างเกี่ยว ทำให้ตัวเซไปจนเกือบจะล้มลงในน้ำ ฉูหวนตกใจจนหัวใจแทบวาย รีบเข้าไปดึงคนไว้

น้ำใต้ลางเป็นสีเขียวคล้ำ ทว่าสีหน้าของฉูหวนกลับเขียวยิ่งกว่า พอเขาก็หันก็อกสันขวัญแขวน ตัดสินใจก้มตัวอุ้มหนานซานขึ้นมาจากน้ำ

หนานซานไหลกว้างแหวคอด เรียกได้ว่ามีครบไม่ขาดไม่เกิน แนนอนว่าเขาไม่ใช่คนรูปร่างผอม แต่ไม่รู้ว่ฉูหวนเป็นห่วงจนว่าวุ่นหรืออย่างไร จึงรู้สึกว่หน้าหนักอีกฝ่ายเบาว่าที่คาด

เป็นครั้งแรกที่เขาโมโหหนานซานจึงตะคอกใส่อย่างร้อนใจ “บอกแล้วว่ว่าอย่ามา! ไม่ฟังเลยหรือไง!”

หนานซานเพียงกอดฉูหวนไว้แน่นโดยไม่พูดอะไร

ในตอนนั้นเอง ฉูหวนได้กลิ่นหอมหวานปนกลิ่นคาวอีกะลอก กลิ่นหอมที่ตอนแรกหวานเลี่ยน ต่อมากลับค่อยๆ ถูกกลิ่นดอกกุยฮวาผสมกลิ่นดอกหญ้าบนตัวหนานซานสะกดเอาไว้ ฉูหวนจึงพบว่า เพราะความร้อนใจของตัวเอง เศษผ้าในมือจึงตกไปที่ไหนแล้วก็ไม่รู้

เขาเกิดความระวังตัวขึ้นมา แต่ความรู้สึกยังไม่ทันก่อตัวดี คนในอ้อมกอดก็ยื่นสองมือมาคล้องคอเขาเอาไว้

หนานซานแลบลิ้นเลียบนแผ่นอกเขาเบาๆ

ฉูหวนสะดุ้ง คิดจะปฏิเสธตามจิตใต้สำนึก หนานซานกลับเงยหน้าขึ้นมองเขาอย่างลึกซึ้ง

เห็นแววตาของอีกฝ่าย ฉูหวนก็สึมทุกอย่าง เขาฐ้แก่ใจว่าสถานที่นี้ ผิดปกติ และตัวเองก็มัวเมาขาดสติ จึงสะกดไฟแห่งความปรารถนาไว้ไม่ได้

มือไม้ที่เย็นเฉียบเลียพันตัวเขาราวกับงู ทั้งที่รู้ว่าผิดปกติ แต่ฉู่หวนกลับไม่อาจต้านทาน

ในเวลาสั้นๆ ตรงอกฉู่หวนเจ็บแปลบร้อนรุ่มราวกับมีคนเอาเหล็กร้อนลนไฟมาทุบอกเขาอย่างจัง

ฉู่หวนยืนไม่มั่นคงจนถอยหลังไปหลายก้าว อวัยวะภายในปั่นป่วน เขาหันหน้าไปกระอักเลือดออกมา

เห็นเพียงเลือดเจือจางในน้ำจนเปลี่ยนเป็นสีดำ

ฉู่หวนร้อนรุ่มในทรวงอก พอกระอักเลือดแล้วก็มีอาการเย็นเยือกเข้ากระดูกหนาวสะท้านจากจิตใต้สำนึก

กลิ่นดอกกุ้ยฮวาที่วนเวียนอยู่แต่เดิมจางหายไปทันที มองไปอีกครึ่งหนานชานที่ขีดตัวอยู่ตรงหน้ากลับกลายเป็นกระดูกรูปร่างประหลาด

ฉู่หวน “เวร!”

ระดับอะตอมของเขาลดลงเหมือนนั่งรถไฟเหาะ ที่มีหนานชานที่ไหน สิ่งที่เขาอุ้มอยู่เป็นโครงกระดูกรูปร่างประหลาดชัดๆ!

ในปากของโครงกระดูกคาบดอกตายโหงไว้หนึ่งดอก กำลังยืมสติสไหลลงส่งถึงปากของเขา

ฉู่หวนรู้สึกไม่สบายไปทั้งตัว กดกระดูกโครงนั้นลงในน้ำทันที จนกระทั่งเห็นมันละลายเป็นแกงผักกวางตุ้งแล้ว การเต้นของหัวใจก็ไม่สงบลง

เขารู้สึกว่าชาตินี้แม้จะไม่ได้ถึงขั้นตัดขาดเรื่องทางโลก แต่ยังคงพอจะวางท่าสูงส่งและเย็นชาได้ดี จึงคาดไม่ถึงเลยว่าจะมีวันหนึ่งที่ตัวเองรู้สึกไม่เต็มอึดในแรงปรารถนา ถึงขั้นถูกความหลงใหลยั่ววนจนเกือบถูกโครงกระดูกคนงามล่อลวงสำเร็จ ถ้าเรื่องนี้แพร่ออกไป คงมองหน้าใครไม่ติดแล้ว!

ฉู่หวนปรับลมหายใจ ชยับมือที่ถือมีดสั้นไว้เล็กน้อย ทำให้ข้อต่อมีเสียงดังกึกๆ

เขาเหมือนแมวที่ถูกเหยียบหาง ถูกดอกตายโหงกับโครงกระดูกทำให้โกรธโดยสมบูรณ์ จึงแสดงศักยภาพที่สูงกว่าปกติ ตะลุยกฝ่าป่าโครงกระดูกอย่างเหยี่ยวโหด เดินไปถึงตรงไหนก็กวาดล้างไปถึงตรงนั้น

การกระทำที่รุนแรงยิ่งขึ้นของเขาทำให้ดอกตายโหงร้อนรนมากขึ้น ตอนที่ฉูหวนเหยียบโคจรกระดูกโคจรสุดท้ายตรงหน้าลงน้ำ ดอกตายโหงคงจะทนไม่ไหว จึงตัดสินใจจะนั่งทับแมลงที่ใกล้จะทะลวงเข้ามาถึงหัวใจของมันทันที

มันล้มลงมาทั้งตัวเหมือนตัดเส้นเอ็นตัวเอง เก้าวล้วยขนาดใหญ่หุดกลับ^๒ไปอย่างเก้ๆกังๆ อยากรจะกดฉูหวนลงน้ำโดยไม่คำนึงว่าต้องเสียอะไรอีกแล้ว ให้ทั้งปากและจมูกจมลงน้ำก็พอ

พอฉูหวนนึกถึงโคจรกระดูกที่เดินจนขาหักเหล่านั่นแล้วก็ตัวสั่นทั้งที่ไม่หนาว เขายอมถูกเก้าวล้วยแทงทะลุอก ดีกว่าจมน้ำแล้วต้องว่ายน้ำเรื่อยๆ ด้วยความเร็วสม่ำเสมอจนไปสู่ความตายเหมือนปลาพวกนั้น

โชคดีที่พีชมีขนาดใหญ่เกินไปเมื่อเทียบกับความสูงของคน อย่างไรก็ตามโคนก็ใหญ่จนขยับลำบาก หมุนตัวไม่คล่อง ฉูหวนเพียงหาช่องว่างก็เบี่ยงตัวพุ่งไปทางรากของดอกตายโหงได้อย่างคล่องแคล่ว

เก้าวล้วยใหญ่ตามติดข้างหลังเหมือนลมฤดูใบไม้ร่วงกวาดใบไม้หล่น^๓ ฉูหวนไม่หันหลังมอง ซักมีดสั้นออกมาแทงเข้าไปในรากของดอกตายโหงจนมิดของเหลวเหนียวข้นเหมือนยางไม้และน้ำมันไหลออกมาราวน้ำพุทันที

เก้าวล้วยสั้นไหวรุนแรง ตัวดอยอย่างบ้าคลั่งจนเกิดเป็นคลื่นใหญ่ในแม่น้ำ เก้าวล้วยใหญ่กำลังจะม้วนตัว ฉูหวนกลับปิดจนวนตัวมันขาด

หนามแหลมยาวบ้างสั้นบ้างพยายามแทงร่างกายของฉูหวนด้วยแรงที่อยากจะทำลายเขาให้แหลกสลาย ฉูหวนจับด้ามมีดสั้นไว้แน่น ออกแรงมหาศาลกรีดไปบนรากของดอกตายโหงจนเกิดแผลขนาดใหญ่

ในเวลานี้เอง ฉูหวนก็ได้ยินเสียงของหยวนผิง “รับไว้!”

จากนั้นลูกธนูดอกหนึ่งก็เฉียดหน้าเขาไป ขณะที่ปลายลูกธนูมีไฟแฉีกที่ภายนอกแข็งแกร่งกว่าที่คิดเขวนอยู่ หัวธนูแทงเข้าไปในรากของดอกตายโหงทำให้มันสั่นสะเทือนอีกครั้ง

ฉูหวนเห็นแล้ว เขาราวกับไม่รู้สึกลงถึงความเจ็บปวด ยังคงเคลื่อนไหวมือ

^๓ อุบัติมาถึงหลังยิ่งใหญ่ที่กวาดล้างสิ่งเน่าเสียผู้พังไปอย่างรวดเร็ว

จัดการกับเถาวัลย์เหมือนท่าลากเลื้อย ผ่านไปครู่ใหญ่จึงยกแขนข้างหนึ่งขึ้นอย่างยากลำบาก แทะจะกัดฟันในปากจนละเอียด ปลายลิ้นเต็มไปด้วยกลิ่นคาวเลือด จึงคว้าไฟแช็กได้ในที่สุด

เปลวไฟขนาดเท่าเมล็ดถั่วเปล่งประกายท่ามกลางแม่น้ำที่อันตรายนุ่มหวนออกแรงโยนไฟแช็กไปตรงรากไม้ที่มียางไม้เหมือนน้ำมันนั้น

เขาตัดสินใจเสี่ยงสักครั้ง...มันต้องไหม้สิ

ครั้งนี้เขาวางเดิมพันถูกแล้ว ชีวิตเขายังไม่ถึงขนาด

ดอกตายโหงคำรามลั่นสะเทือนฟ้าดิน นุ่มหวนรู้สึกว่าจะตัวเองถูกยกสูงขึ้นราวสิบเมตรทันควัน!

ไฟที่เขาจุดเหมือนไม่อาจดับลง เปลวไฟแสนละม่อมกลืนกินความเขียวแห่งผู่งรอบข้างทั้งหมด ดอกตายโหงตายหมดทั้งต้น สูดหายใจนุ่มหวนก็ได้เห็นแสงจากท้องฟ้าแล้ว

ส่วนรากของเถาวัลย์ที่พันตัวเขาใหม่ไปครึ่งหนึ่ง มันสูญเสียพลังชีวิต จึงไม่สามารถรับน้ำหนักของผู้ใหญ่ได้อีกต่อไป นุ่มหวนตกลงมา แต่เขายังคงใช้แรงเหวี่ยงสุดท้ายกำด้ามมีดสั้นเล่มนั้นไว้แน่น

นุ่มหวนคิดว่าหากตกลงน้ำ เขาจะแทงตัวเองให้เลือดพุ่งกระชูดดีกว่าต้องกลายเป็นลิงลวง

เขาไม่มีความปรารถนาอื่น ก็แค่อยากมีชีวิตเป็นคน ถึงตายก็อยากตายตามปกติ

ทว่าเขาไม่ได้จมน้ำไปในน้ำ เพราะหนานซานรับตัวเขาไว้ได้อีกครั้ง

นุ่มหวนมองอีกฝ่าย หนานซานคนนี้ดูทุลทุลกกว่าคนเมื่อครู่ สองตาแดงก่ำ ในดวงตาเหมือนมีเปลวไฟ หนานซานอุ้มเขาไว้ วิ่งฝ่าเถาวัลย์ที่กำลังเผาไหม้และรากไม้ที่ส่งเสียงคำรามนั้นอย่างรวดเร็ว ร่างกายอบอุ่นและแข็งแรงไม่ชวนขยะเขยงเหมือนงู และไม่มีสัมผัสที่เย็นเยือกอย่างนั้น

นุ่มหวนคิดอย่างสับสน...ตายในอ้อมกอดคนที่ชอบ ถึงเป็นผีก็...

คำว่า 'ไม่เสียดาย' ไม่ทันพูดขึ้นมา เขาก็หมดสติไปอย่างสิ้นเชิง มีดสั้นในมือหลุดตกน้ำ ทำให้น้ำกระเซ็นไปทั่ว

เปลวไฟพุ่งสูงเสียดฟ้า เนื้อตัวเขาเต็มไปด้วยเลือด จิตใจก็ว้าวุ่น

บทที่สี่สิบหก

ว่ากันว่า ตอนใกล้ตายจะเห็นลำแสง เมื่อเดินเข้าไปจะย้อนกลับไปเห็น ช่วงต่างๆ ในชีวิต เวลานี้ความเป็นความตายห่างกันเพียงเส้นกัน ผลลัพธ์ จะเป็นอย่างไรก็ต้องดูว่าคนคนนี้จะก้าวเท้าข้างไหนเข้าไปแล้ว

ฉูหวนเห็นลำแสงในความมืดนั้น

เขาเดินไปทางนั้นหลายก้าวอย่างควบคุมไม่อยู่ จากนั้นเหมือนนึกอะไร ขึ้นได้จึงชะงักฝีเท้าด้วยความลังเล ก็หันหน้ามองมือของตัวเอง นิ้วมือนั้น ว่างเปล่า เหมือนมืออะไรบางอย่างหายไป

เขาค่อนข้างสับสน ผ่านไปครู่หนึ่งจึงคิดได้ว่า...แหวน หลักฐานที่เขา เคยให้สัญญาว่าจะมีชีวิตอยู่ให้ถึงอายุเจ็ดสิบแปดสิบปีวงนั้นหายไปแล้ว

ทันใดนั้นดอกตายโหงที่รูปร่างและสีสิ้นเปล่งประกายประหลาดกับเถาวัลย์ ที่มีหนามเต็มไปหมด รวมถึงโครงกระดูกที่กองเป็นภูเขาที่แวบผ่านสายตา ของเขาไปที่ละฉาก ฉูหวนตกตะลึง ลูบเนื้อลูบตัวตัวเองพลางคิดว่า...นี่ฉัน จะตายแล้วหรือ

ได้ยินว่าตอนที่เขาสภาพจิตใจแย่ที่สุด บางครั้งจะแสดงสีหน้าเหมือน คิดจะกระโดดตึก แม้แต่สายตาฝ้าฟางของฉูอ้ายก็อึ้งมอมองออก และเขายัง เคยปล่อยมือจากหน้าผาแบบไม่รู้ตัวมาแล้วครั้งหนึ่งอีกด้วย

แต่เรื่องเหล่านี้ไม่ได้หมายความว่าเขายากตายจริงๆ

บนโลกนี้จะมีสักกี่คนที่อยากตายจริงๆ ละ

ความจริงแล้วส่วนใหญ่เป็นเพียงความคิดชั่ววูบของพวกเขา หรือไม่ก็ควบคุมตัวเองไม่ได้

ฉู่หวนหันหลังกลับไปอย่างงุนงงก็พบว่าข้างหลังตัวเองมีแต่ความมืดดำ ทาทางที่เดินมาไม่เจอแล้ว ดูไปก็เสียเวลาเปล่า

ฉู่หวนหวาดกลัว ทว่าเขาไม่ยินดีจะยอมรับ จึงได้แต่เดินหน้าต่อไป หายเข้าไปในแสงนั้นพร้อมความงุนงง เขาหลับตา พอลืมตาขึ้นก็พบว่าตัวเองเหมือนกลับไปอยู่ในอพาร์ทเมนต์ที่เคยพัก

ในชุมชนเล็ก ๆ แห่งนี้มีซูเปอร์มาร์เก็ต มีลานจอดรถที่แบ่งไว้เป็นระเบียบ มีพื้นที่สีเขียวที่นิติกอยดูแล หากยืนอยู่ตรงถนนจะเห็นรถรา ขวักไขว่บนถนนใหญ่ด้านหลังเขตชุมชนได้อีกด้วย ไกลออกไปอีกนิดเป็นสถานีรถไฟ มีรถไฟใต้ดินที่หนานซานอยากเห็นมาตลอดเคลื่อนที่ไปมา นับขบวนไม่ถ้วนทุกวัน

เขาได้ยินเสียงแมวร้องเบา ๆ เมื่อมองไปก็เห็นตัวมีกระโดดลงจากบนต้นไม้ ยกหางเดินบดป้ายรอบขาของเขา

ฉู่หวนอึดมั่นขึ้นมา ลูกหัวเล็ก ๆ ที่มีขนปกปุยนั้น จากนั้นเขาเหมือนรู้สึกอะไรบางอย่าง พอหันไปก็เห็นบั้งฉลุประคองชายชราเดินไม่คล่องคนหนึ่งก้าวมาหา

ไม้เท้าของชายชราที่กระทบพื้นลั่นเทา รูปร่างเขาทั้งผอมและสูงราวกับตะเกียบหนึ่งข้างที่เอนไหวกลางสายลม บั้งฉลุประคองเขาแบบส่ง ๆ พลังมองซ้ายมองขวาด้วยความสงสัยเหมือนป่าหวิชมคฤหาสน์¹ แล้วรีบตะโกนพูดทอดถอนใจกับฉู่หวน “โอ้โฮ! คนสารเลว ทำไมที่บ้านคุณมีคนเฒ่าชราขนาดนี้ล่ะ คุณรู้จักพวกเขาหมดเลยหรือเปล่า”

ฉู่หวนยอมไม่รู้จัก พักอยู่ที่นี้มาสามปี แม้แต่เพื่อนบ้านก็ยังไม่ได้ไปมาหาสู่กันเลย

เขาไม่มีเวลาอธิบาย ในใจมีคำถามนับไม่ถ้วน

¹ ลำนวนนี้มีที่มาจาก *ความฝันในหอแดง* อุปมาถึงคนที่ไม่เคยเห็นโลกกว้างมาเห็นสถานที่แปลกตา ใช้บรรยายถึงคนที่มีประสบการณ์น้อยหรือถ่อมตัวก็ได้

“เพื่อน นายมาอยู่ที่นี้ได้อย่างไร” ฉูหวนจ้องหน้าบึ้งฉุฉุด้วยความตกใจ และสงสัย จากนั้นก็หันไปทางชายชรา “พ่อ ทำไมพ่อมาอยู่ที่นี้ด้วยล่ะ”

บึ้งฉุฉุไม่ตอบ เพียงแต่ยิ้ม และรอยยิ้มนั้นก็อ่อนโยนมีเมตตา หัวว่าดูน่ากลัวไปบ้างเมื่ออยู่บนใบหน้าเขา

ฉูอ้ายกั้วสะบัดบึ้งฉุฉุออก โยนไม่เท่าไปด้านข้าง ทรวดตัวนั่งลงตรงริมถนนพร้อมหอบหายใจ กวาดดวงตาเล็กๆ ที่เต็มไปด้วยความยินดียิ้มองสำรวจฉูหวนยกใหญ่ ก่อนจะพยักหน้าพูดด้วยความพอใจ “แกนี่ ตอนนี้สภาพก็ยังคงไม่ได้เหมือนเดิม”

ฉูหวนก้มมองสำรวจตัวเอง เห็นบนตัวเหลือเพียงกางเกงตัวเดียว ขากางเกงข้างหนึ่งยังเหลือเพียงครึ่งท่อนอีกด้วย ทำให้เห็นสารถูปุกอณูตั้งแต่บนลงล่างได้อย่างแจ่มชัด

เขายิ้มเศร้าๆ คำขมนี้เข้าใจยากจริงๆ เลยได้แต่ยกมือขึ้นลูบปลายคางตัวเอง “พ่อนี้ พ่อดูมอการณโกลขึ้นนะ ทางนั้นเป็นอย่างไรบ้าง”

ฉูอ้ายกั้วแค่นลมออกมาทีหนึ่ง “ลำบากยากแค้นสุดๆ เลี้ยงลูกสู้เลี้ยงหมาก็ไม่ได้ ช่วงเทศกาลยังไม่มีแม่แต่คนเผากระดားให้เลย”

ฉูหวนเพิ่งเดินไปถึงตรงหน้าเขา ฉูอ้ายกั้วก็คว้าไม้เท้ามาทันที ฉูหวนร้อง “โอ๊ย” ทีหนึ่งแล้วติดตัวถอยห่าง มองสีหน้าโกรธเกรี้ยวของฉูอ้ายกั้วอย่างละเอียดอีกครั้ง เขาไม่กล้าหลบไกลเกินไป ได้แต่โยกซ้ายโยกขวาอยู่กับที่ “พ่อ! พ่อทำอะไรนะ ผมยังมีเพื่อนอยู่ตรงนี้นะ พ่อทำผมขายหน้าหมด...”

ยังไม่สิ้นเสียงพูด บึ้งฉุฉุก็ยกมือขึ้นปิดตาของตัวเอง ช้ายังยิ้มยิงฟันให้เขไปอีก ช่างเป็นคนเลวที่มีพรสวรรค์แตกต่างจากคนอื่นจริงๆ

ฉูอ้ายกั้วพูดไปพูดมาก็เหมือนเกิดความทุกข์ขึ้น “ลูกสะใภ้พ่อละหลานชายพ่อละ แก่ใช้ได้นี่ ฉูหวน พ่อขึ้นไปบนนั้นแล้วก็ไม่มีใครคุมแกได้แล้วใช่ไหม ทำอะไรตามอำเภอใจ ทั้งกระโดดหน้าผา ทั้งเข้าป่าลึกแบบไปไม่กลับ... แกโดนผีเข้าแล้วหรือไง!”

ฉูหวนคุกเข่าลงช้าๆ ก้มหน้าลงพลาถอดแว่นตาออก ใช้ชายเสื้อของฉูอ้ายกั้วเช็ดแว่นช้าๆ ผ่านไปครู่ใหญ่จึงหัวเราะเบาๆ “ไม่รู้สิ อาจจะใช่ก็ได้”

ฉูอ้ายกั้วถอนใจ

ข้างหลังजूอ้ายกั้วมีเงาร่างปรากฏขึ้นมากมาย หยวนผิงก็เป็นหนึ่งในนั้น แต่เขาไม่ใช่คนที่เกิดจากน้ำพุศักดิ์สิทธิ์ หยวนผิงคนนี้มีร่างกายแข็งแรง ผิวคล้ำนิดๆ มีสีหน้าไม่ค่อยพอใจ...อีกทั้งบนหน้าผากยังมีรูเลือดที่เห็นแล้ว น่าสะพรึงกลัวอยู่ด้วย

जूหวนกวาดตามองพวกเขาทุกคน ถ้ามเสี่ยงเขาต่อไปว่า “พ่อ พ่อ มาหาผมไปเธอ”

जूอ้ายกั้วซ่อนตาขึ้น “แกอยากไปกับพ่อไหมล่ะ”

ใต้ฝ่าเท้าजूหวนว่างเปล่า เหมือนกลับไปบนหน้าผานั้นอีกครั้ง เขา ห้อยตัวด้วยมือเดียวไว้กับกิ่งไม้ ใต้ฝ่าเท้าเป็นเหวลึก มองไม่เห็นก้นบึ้ง ข้างหน้าเป็นภาพคนรู้จักที่สูญหายไป...ตัวลอยคว้างอยู่กลางอากาศ

जूหวนยังไม่ทันได้เปล่งใจก็รู้สึกถึงความเจ็บปวดที่yakจะรับไหวปะทะเข้ามา เหมือนทั้งตัวถูกโยนลงไปทอดในกระทะ เขากะตุกไปทั้งตัว นิ้วมือ จับกิ่งไม้หยาบนั้นไว้แน่น

การลงโทษที่ยาวนานครั้งนี้เหมือนเป็นเพียงการเริ่มต้น แต่ความทรมาน ไม่จบไม่สิ้น

ผ่านไปไม่นานแขนของजूหวนก็ล้า กล้ามเนื้อราวกับจะถูกฉีกขาด งามนิ้วถูกแรงดึงจนมีรอยเลือด

เขาได้ยินजूอ้ายกั้วพูดอยู่ด้านข้าง “ถ้าแกรู้สึกเจ็บ อยากจะปล่อยมือ เราก้จะรับแก้ไข้”

แต่जूหวนไม่รู้ว่าเพราะอะไร ยิ่งทรมาน มือที่เกาะกิ่งไม้ไว้ก็ยิ่งแน่นขึ้น เส้นเลือดบนหลังมือปูดนูนเห็นได้ชัด จูหวนเองก็คิดไม่ถึงว่าจะมีวันที่ตัวเอง พยายามเอาชีวิตรอดภายใต้ความเจ็บปวดแบบนี้

“นะ...หนานซาน...” ตอนที่สองคำนี้หลุดออกจากปาก ชื่อที่นั้นราวกับ มีพลังมหัศจรรย์บางอย่าง จูหวนจึงอดไม่ได้ที่จะตะโกนเรียกด้วยแรงทั้งหมด ที่มี “หนานซาน! หนานซาน!”

ไม่รู้ว่าเขาห้อยตัวอยู่บนเหวที่อันตรายนั้นนานเท่าใด และไม่รู้ว่าตัวเอง กำลังอยู่ในกระทะน้ำมันไปกี่ครั้ง จนกระทั่งสายตาดำพร่าเลือน ความเจ็บปวด กลายเป็นความรู้สึกชา

ทันใดนั้นภาพตรงหน้าก็มีสีดำ สองขาแตะพื้น นิ้วมือที่มีเลือดสดๆ อาบอยู่หายเป็นปกติ ชูหวนเดินโซเซ รีบหันหน้าไปก็เห็นแสงทุกอย่างรวมกัน เป็นช่องทางข้างหลังตัวเขา บั้งจุกประคองชูอ้ายแก้วไว้ ยืนมองเขาเงิบๆ อยู่ตรงนั้น

“พออย่างกลัวว่าแกลจะหนีไม่ไหวซะอีก” ชูอ้ายแก้วพูดกลางเียนของบางอย่าง มาให้ ชูหวนยื่นมือไปคว้าไว้

เป็นแหวนวงนั้น...

“ไปตามทางของแกลเถอะ” ชูอ้ายแก้วโบกมือให้เขา “วันหน้าถ้ายังยินดี ก็หาใครสักคนแล้วทำแหวนวงใหม่ที่สวยหน่อยมาสวมไว้ อย่าลืมเผากะดาศให้พ่อด้วย หาแม่เลี้ยงให้แกก็ต้องใช้เงินนะ”

ชูหวนตกตะลึง มองบั้งจุกประคองชูอ้ายแก้วกำลังจะหันหลังเดินจากไป ชูหวนจึงรีบดึงตัวเขาไว้ “เดี๋ยวก่อน! พ่อ! พ่อให้เขาตามผมกลับไปเถอะ!”

บั้งจุกแตะหลังมือเขา “ผมกลับไปไม่ได้แล้ว คนสารเลว คุณช่วยดูแล ลูกชายผมให้หน่อยนะ”

ชูหวนเกิดกลางสังหรณ์ไม่ดีขึ้นมา แต่ก็ยังฝืนหัวเราะ “ลูกชายนาย นำร่ำคาญจะตาย ฉันไม่สนหรอก นายกลับไปดูแลเองเถอะ”

บั้งจุกถอนหายใจ หันมาเผชิญหน้ากับชูหวน บนแผ่นอกมีรูเลือดขนาดใหญ่เหมือนประตูที่ถูกเจาะเป็นรู ชูหวนตกใจ บั้งจุกเหมือนมองเขาด้วยความกัลลัดกลุ้ม “คนสารเลว ผมกลับไปไม่ได้แล้วจริงๆ”

รูมันตาชูหวนหดเล็ก บั้งจุกยิ้มจางพลาฟพูดต่อ “หัวหน้าเผ่าผม ใกล้จะเป็นบ้าแล้ว ผมไม่กล้ารังคุณไว้หรอก ไปเถอะ” พูดจบเขาก็ผลักตัวชูหวนอย่างแรง ชูหวนบัดปายมือคว้าอากาศตามสัญชาตญาณ แต่คว้าอะไรไม่ได้เลย

เขาราวกับตกลงจากที่สูงไร้ขอบเขต ผ่านช่วงชีวิตที่ทุกข์ยาก ผ่านความโหดร้ายทารุณ เหมือนผ่านไปเป็นชาติจึงรับรู้ว่าจิตวิญญาณกลับเข้าที่ สายตาเขาพร่าเลือน ช่วงขณะต่อมาความเจ็บเหมือนใจแทบขาดก็ส่งผ่านมา ชูหวนไม่มีแรงแม้แต่จะขดตัว ลำคอเปล่งเสียงโอดครวญออกมา

หนานซานพยายามง้างกรามล่างที่กัดแน่นของเขาออกก่อนจะเหน้าให้

ฉู่หวนตกใจ แต่ยังคงสะลึมสะลือ ใจคิดว่า...นี่เป็นเรื่องจริง?

เขาได้สติเพียงชั่วครู่ ไม่ซ้าก็หมดสติลึกกว่าเดิม

ฉู่หวนตื่นแล้วนอน นอนแล้วตื่น ไม่รู้ว่าเวลาผ่านไปนานเท่าไร ทว่า ทุกครั้งที่ลืมตาขึ้น หนานซานจะกอดเขาไว้แน่นราวกับไม่เคยคลายมือออกเลย รोजนเขาพอจะกลับมารู้สึกตัวอีกครั้งก็พบว่าฟ้าข้างนอกมืดแล้ว

ฉู่หวนตกใจตื่นเพราะเสียงพูดเบา ๆ ของหยวนผิง เขาได้ยินหยวนผิง พูดกับหนานซาน “หัวหน้าเผ่า คุณปล่อยเขาสักพักเถอะ กินอะไรสักสองสาม คำ ชยับตัวสักนิดเถอะนะ เขาใช้ลดแล้วไม่ใช่หรือ”

หนานซานไม่ได้ตอบอะไร แต่ผมที่ยาวระบ่าของฉู่หวนชยับเบา ๆ... เขาคงจะส่ายหน้า

หยวนผิงถอนใจ “คุณวางใจเถอะ จริง ๆ นะ หมอนี้เป็นแมลงสาบซัด ๆ ขอแค่ไม่ขาดใจตายคาที่ เขาก็ไม่ตายแน่นอน”

ฉู่หวนทนฟังต่อไปไม่ไหว ไม่สนใจแล้วว่าร่างกายอ่อนแรงหรือเสียง แหบแห้ง ออกแรงเอ่ยขึ้นว่า “...นายช่วยใส่หัวไปไกล ๆ หน่อย”

หนานซานตัวกระตุก รีบปิดผมตรงหน้าผากเขาออก ทั้งตกใจและดีใจ “ฉู่หวน?”

ฉู่หวนยกไหล่ขึ้นเล็กน้อยก็รู้สึกถึงความเจ็บทะเลงใจทันที

“อย่าชยับ” หนานซานกระชับมือ รีบกดตัวเขาลง “เอาน้ำใหม่ หิวใหม่ เจ็บใหม่”

ฉู่หวน “เจ็บ”

หนานซานหายใจติดขัด

ฉู่หวนรู้สึกเหมือนตัวเองเดินทางระยะไกลแล้วค่อยกลับมา เขาอ่อนล้า และเหนื่อยแทบตาย แต่พอเห็นคนที่คุ้นตาแล้วจิตใจกลับสงบ จึงหัวเราะเบา ๆ ออกมาอย่างห้ามไม่อยู่

หยวนผิงที่ถูกลืมนไว้ด้านข้างคิดอย่างปวดใจ...ส่งสายตาให้ฉันบ้างสิ ฉัน ยังอยู่ข้าง ๆ นะ เห็นฉันเป็นมนุษย์ล่องหนหรือ

เป็นก้างขวางคอก็แล้วไป แถมยังเป็นก้างขวางคอที่ถูกหมางเมินอีกด้วย หยวนผิงมองฉู่หวนที่จะตายมีตายเหลืออย่างโกรธเคือง ก่อนจะลุกขึ้นแล้ว

เดินไป

หนานซานสุดหายใจเข้าลึก ขยับเข้าใกล้หูของฉูหวนแล้วเอ่ยเสียงเบา “ตามฉันกลับไปแล้วก็รับการถ่ายเลือดดีไหม นายไม่ต้องสาบานแล้ว วันหน้าถ้านายอยากไปก็ไป อยากอยู่ก็อยู่ ฉันจะไม่เอาอะไรเลย ดีไหม”

ฉูหวนยกมือขึ้นจับนิ้วอีกฝ่ายไว้แน่น

นายโง่หรือเปล่า นายเกิดมาเพื่อขาดทุนโดยเฉพาะเลยนะเนี่ย...ฉูหวนคิดแบบนี้

เพราะอาการบาดเจ็บของฉูหวน พวกเขาจึงหยุดอยู่ที่เดิมหลายวัน ปกติหนานซานจะเฝ้าอยู่ข้างกายเขาไม่ให้คลาดสายตา จนกระทั่งฉูหวนฟื้นตัวจนพอเดินได้ หยวนผิงจึงหาโอกาสพูดคุยกับเขาตามลำพังได้

“ฉันมีเรื่องจะถามนาย” หยวนผิงนั่งลงด้านข้างอย่างอึดอัด เห็นฉูหวนทำท่าไม่ค่อยสนใจ ก็พยายามสะกดไฟโทสะเอาไว้ เตะต้นขาเขาทีหนึ่ง “ฉันพูดกับนายอยู่นะ! นายทำอะไรนะ...มาชลุกอยู่แต่ที่นี่ ไม่สนใจพ่อนายแล้วหรือ”

ฉูหวนยกมือข้างหนึ่งมาวางบนหน้าผากของตัวเอง ผ่านไปครู่หนึ่งจึงพูดเสียงเบาจนแทบไม่ได้ยิน “พ่อฉันตายแล้ว”

หยวนผิงถอนต้นหญ้าที่ละต้นแล้วโยนลงพื้น นิ่งเงียบไปครู่หนึ่งจู่ๆ เขาก็พูดเรื่องที่ไม่เกี่ยวกับเรื่องในตอนแรก “วันนั้นที่นายบอกว่า ‘ห้ามคิด’ หมายความว่ายังไง”

ฉูหวนนึกไม่ออกไปชั่วขณะ จึงแค้นเสียง “หรือ?” เป็นเชิงถาม

หยวนผิง “ความว่างเปล่าไร้รูป ไร้เวทนาถัญญาสังขารวิญญูณ ไม่มีตาหูจมูกลิ้นกายใจ ไม่มีรูปเสียงกลิ่นรสสัมผัสและธรรมารมณ แม้ฉันนับถือพุทธ ฉันได้ยินแม่ท่องตอนเด็ก แล้วนายรู้ได้ยังไง”

ฉูหวนไม่ได้ตอบทันที

หยวนผิงถามต่ออย่างไม่ลดละ “นายเป็นสุนัขรับใช้ของโลกวัตรคุณิยม รำคาญความเชื่อโบราณลึกลับแบบนี้ที่สุดไม่ใช่หรือ”

“ฉันก็แค่พูดไปอย่างนั้นเอง” ฉูหวนพูดเสียงเบา เขาแหม่มริมฝีปาก

ที่แห่งจนวนโลกเป็นแผ่นและดุซิดเซีย “คงมีบางเวลาที่พอเจอเรื่องทีอธิบายไม่ได้ ฉันก็จะรู้ว่าตัวเองไม่ได้มีความสามารถรอบด้าน จะคิดตามสัญชาตญาณหรืออยากได้คำอธิบายที่จะช่วยให้ตัวเองข้ามผ่านไปได้อีก”

หยวนผิงเด็ดหญ้าแห้งหมดแล้วจึงพูดต่อไป “อย่างเช่น ยี่มิใช้มุมมองทางศาสนา ทำเป็นว่าตัวเองสูงส่งขึ้นอีกชั้น ทำเหมือนว่าทุกอย่างที่เจอในโลกนี้คือความยากลำบากและภพมายาที่ช่วยในการบำเพ็ญเพียร จิตใจก็จะแข็งแกร่งเหมือนสวมเสื้อเกราะ”

ฉูหวนหัวเราะ “ก็เป็นซูปไก่บำรุงจิตวิญญาณ²ไงละ น่าเสียดายที่สุดท้ายฉันก็ยังเกลียดล่อมตัวเองไม่ได้ ทำใจให้เชื่อไม่ลงอยู่ดี”

หยวนผิงเงยไปนานกว่าเดิม ผ่านไปอีกครู่ใหญ่จึงเอ่ย “สองวันนี้... ไม่เห็นบึ้งฉุยเลย นายก็...ไม่ถามสักนิดเธอ”

“ฉันรู้แล้ว” ฉูหวนเอ่ย “ฉันเห็นเขาแล้ว เขาฝากให้ฉันดูแลลูกชายเขา”

หยวนผิงปลายจมูกปวดหนีบ น้ำตาแทบจะไหล ทันใดนั้นเขาก็เหมือนเข้าใจความรู้สึกของฉูหวนในช่วงหลายปีมานี้ได้

เขายกมือขึ้นบีบสันจมูกตัวเองอย่างแรง ออกแรงกลั้นน้ำตาไว้ “ตอนนั้นฉันไม่ได้ทำเพื่อนาย เข้าใจไหม ฉันก็แค่ทำสิ่งที่ตัวเองควรทำ”

ฉูหวน “ฉันรู้”

ในที่สุดฉูหวนก็หันไปมองหน้าหยวนผิง สายตาทั้งสองราวกับประสานกันผ่านม่านกันของกาลเวลา ฉูหวนเอ่ย “ฉันก็ทำสิ่งที่ควรทำเหมือนกัน ถึงจะนานไปสักนิดก็เถอะ”

เขารู้สึกว่าก้อนหินที่ถ่วงอยู่ในอกมาตลอดเหมือนแตกออกฉับพลันราวกับเวลาผ่านไปนาน สุดท้ายเขาก็จับมือพูดจาดี ๆ กับตัวเอง คลี่ยิ้มพร้อมลบล้างบุญคุณความแค้นได้แล้ว

น้ำตาของหยวนผิงไหลลงมากินที่สุด แต่เขารู้สึกขยาดหน้าจึงรีบเช็ดมัน “พ่อแม่ฉันสบายดีไหม”

² คำแปลตรงตัวจากหนังสือที่ชื่อว่า *Chicken soup for the soul* หรือชื่อไทยคือ *พลังแห่งชีวิต* เป็นหนังสือแนวให้กำลังใจ

ฉูหวน “อาผู้หญิงเสียแล้ว ส่วนอาผู้ชาย...เขายืนยันจะไปอยู่ที่บ้านพัก
คนชรา ฉันกับเหล่าหวังไปเยี่ยมบ้างเป็นครั้งคราว”

หยวนผิงเลื่อนสายตาทันที คิ้วเข้มกระตุกอยู่ครู่หนึ่ง ทันใดนั้นก็ถาม
“นายว่าคนเรามีชาติหน้าไหม”

คนไม่มีชาติหน้า สุนัขรับใช้วัดถุนิยมสองตัวอย่างพวกเขาเคยเชื่อเรื่องนี้
โดยไม่มีข้อสงสัย

ทว่าวันเวลาผ่านไป ฉูหวนกลับนั่งเงียบอยู่นานแล้วตอบเพียงว่า “มี”

หยวนผิง “ชาติหน้าจะได้เจอกันอีกไหม”

ฉูหวนพูดอย่างหนักแน่น “ได้เจอสิ”

กดลองอ่าน